

Momo îl privi surprinsă și dădu din cap.

— Aș dori să am mai multe lucruri, zbîrnîi dintr-odată păpușa.

— Vezi, fetițo, spuse domnul cenușiu, ți-o declară ea singură.

Cu o păpușă atît de extraordinară nu te poți juca la fel cum ai face-o cu una obișnuită, e limpede. Nu pentru asta e făcută. Trebuie să i se ofere ceva dacă nu vrei să te plictisești cu ea. Fii atentă, fetițo!

Se duse la automobil și deschise portbagajul.

— În primul rînd, spuse, îi trebuie multe haine. Iată, de exemplu, o rochie de seară încîntătoare.

O scoase și i-o aruncă lui Momo.

— Și aici o haină din blană de nură veritabilă. Uite și un capot de mătase. Și un echipament pentru tenis. Și un costum pentru schi. Și un costum de baie. Un costum de călărie. O pijama. O cămașă de noapte. Încă o rochie. Și încă una. Și încă una. Și încă una...

Aruncă toate lucrurile între Momo și păpușă, unde se îngrămădeau încet-încet într-un maldăr.

— Așa, spuse și zîmbi din nou subțire, acum ai cu ce te juca un timp, nu-i așa, fetițo? Ești de părere că după cîteva zile va fi iar plictisitor? Ei bine, atunci îți trebuie și mai multe lucruri pentru păpușă.

Se aplecă din nou peste portbagaj și aruncă lucruri spre Momo.

— Iată, de exemplu, o gentuță adevărată din piele de șarpe, cu un mic ruj adevărat pentru buze și o pudrieră. Uite și un mic aparat de fotografiat. O rachetă de tenis. Un binoclu pentru păpuși care funcționează însă cu adevărat. O brățară, un colier, cercei, un revolver pentru păpuși, ciorăpei de mătase, o pălărioară cu pene, o pălărioară din paie, o pălărioară de primăvară, crose mici pentru golf, un mic carnet de cecuri, sticlute cu parfum, săruri pentru baie, sprayuri parfumate...

Făcu o pauză și o privi cercetător pe Momo, care ședea ca paralizată pe jos înconjurată de lucruri.

— După cum vezi, adaugă domnul cenușiu, totul e foarte simplu. Trebuie doar să ai mereu mai mult și tot mai mult, iar

atunci nu te plictisești niciodată. Poate te gîndești însă că Bibigirl cea perfectă ar putea avea într-o bună zi *totul* și atunci s-ar ivi iar plictiseala. Nu, fetiço, nici o grijă! Căci mai avem și o companie potrivită pentru Bibigirl.

Și scoase din portbagaj o altă păpușă. Era la fel de mare ca și Bibigirl, la fel de perfectă, atît doar că era un tînăr. Domnul cenușiu îl așeză alături de Bibigirl cea perfectă și explică:

— Acesta e Bubiboy! Pentru el există de asemenea o cantitate nesfîrșită de accesorii. Iar cînd toate, toate acestea au ajuns plictisitoare, mai există și o prietenă a lui Bibigirl, cu un trusou propriu, doar pe măsura ei. Iar pentru Bubiboy există un prieten asortat care, la rîndul său, are prieteni și prietene. Vezi așadar că nu mai trebuie niciodată să apară plictiseala, căci lucrurile pot continua la nesfîrșit – mereu mai rămîne încă ceva ce ți-ai putea dori.

În timp ce vorbea, scotea o păpușă după alta din portbagajul automobilului său cu un conținut ce părea inepuizabil. Așeza toate lucrurile în jurul lui Momo. Ea ședea însă în continuare nemișcată, privindu-l mai degrabă speriată pe domnul cenușiu.

— Ei? spuse el într-un tîrziu, pufăind norișori groși de fum. Acum ai înțeles cum trebuie să te joci cu o astfel de păpușă?

— Am înțeles, răspunse Momo, începînd să tremure de frig. Domnul cenușiu dădu mulțumit din cap, trăgînd din trabuc.

— Acum desigur că ți-ai dori să-ți rămînă aceste lucruri atît de frumoase, nu-i așa? Bine, fetiço, ți le dăruiesc! Le capeți pe toate – nu imediat, ci pe rînd, se înțelege – și încă mult, mult mai multe. Nu trebuie să faci nimic pentru asta. Doar să te joci cu ele după cum ți-am explicat. Ei, ce spui?

Domnul cenușiu îi zîmbea nerăbdător lui Momo, dar fiindcă ea nu spunea nimic, privindu-l doar cu seriozitate, adăugă grăbit:

— Atunci nici nu mai ai nevoie de prietenii tăi, înțelegi? Acum ai destulă distracție, dacă toate lucrurile acestea frumoase îți aparțin și capeți mereu altele, nu-i așa? Asta îți dorești, nu-i așa? Vrei să fii ea ta păpușă aceasta extraordinară? Vrei neapărat s-o ai, nu-i așa?

Momo simțea că o aștepta o luptă, ba chiar că se afla deja în toiul ei. Nu știa încă pentru ce pornise lupta și împotriva cui.

Căci cu cât asculta mai mult ce-i spunea vizitatorul ei, i se întâmpla același lucru ce i se întâmplase mai înainte și cu păpușa. Auzea un glas vorbindu-i, auzea cuvinte, dar nu-l auzea pe cel care vorbea. Făcu din cap semn că nu vrea.

— Cum se poate, cum se poate? spuse domnul cenușiu ridicînd din sprîncene. Tot nu ești mulțumită? Voi, copiii din ziua de azi, sînteți într-adevăr din cale-afară de pretențioși! Vrei să-mi spui ce-i mai lipsește păpușii perfecte?

Momo privi în jos și se gîndi.

— Cred, spuse încetișor, că nu poate fi iubită.

Multă vreme domnul cenușiu nu răspunse nimic. Privea fix și sticlos ca și păpușile. Într-un tîrziu făcu un efort.

Momo îl privi drept în ochi. Omul o înfricoșa, înainte de toate prin răceala din priviri. În mod ciudat însă, îi era și oarecum milă de el, fără să poată spune din ce cauză.

— Pe prietenii mei îi iubesc, spune Momo.

Domnul cenușiu își schimonosi fața ca și cum ar fi avut dintr-odată dureri de dinți, dar îndată se stăpîni și zîmbi iar subțire ca o lamă de cuțit.

— Sînt de părere, răspunse el cu blîndețe, că ar trebui să stăm serios de vorbă, fetițo, ca să te lămurești ce este important.

Scoase din buzunar un carnețel cenușiu pentru notițe și-l răsfoi pînă găsi ceea ce căuta.

— Te numești Momo, nu-i așa?

Momo dădu din cap. Domnul cenușiu închise carnețelul, îl vîrî la loc în buzunar și se așeză, gemînd ușor, pe jos lângă Momo. Cîtva timp nu spuse nimic, ci pufăi doar gînditor din trabucul mic și cenușiu.

— Prin urmare, Momo, ascultă-mă cu atenție! începui în cele din urmă.

Era un lucru pe care Momo încercase să-l facă tot timpul, dar îi venea cu mult mai greu să-l asculte pe el față de toți cei pe care îi ascultase vreodată. De obicei era în stare să se transpună cu totul în celălalt și să înțeleagă ce voia să spună și cum era în realitate. La acest musafir nu izbutea. De cîte ori încerca, avea senzația că se prăbușește în gol și în beznă, ca și cum nici n-ar fi cineva acolo. Nu i se mai întâmplase niciodată una ca asta.

— Singurul lucru important în viață, continuă domnul cenușiu, este să realizezi ceva, să devii cineva, să ai ceva. Cel care ajunge mai departe, cel care parvine și posedă mai mult decât ceilalți, acelaia îi revin de la sine și toate celelalte: prietenia, dragostea, onorurile și așa mai departe. Prin urmare, ești de părere că-ți iubești prietenii. Să discutăm despre asta într-un mod foarte realist.

Domnul cenușiu pufăi câteva zerouri în văzduh. Momo își vârî picioarele goale sub fustă și se înfășură cât putu în surtucul ei mult prea larg.

— În primul rînd, începui din nou domnul cenușiu, se pune problema cu ce se aleg de fapt prietenii tăi de pe urma existenței tale. Le folosește la ceva? Nu. Îi ajută să progreseze, să cîștige mai mult, să facă ceva cu viața lor? Desigur că nu. Îi sprijini în strădania lor de a economisi timpul? Dimpotrivă. Îi reții de la toate, ești o piedică în calea lor, le distrugi ascensiunea! Poate că pînă acum nu ai înțeles clar lucrul ăsta, Momo – în orice caz, le dăunezi prietenilor tăi prin simplul fapt că ești. Fără să știi, în realitate ești dușmanul lor! Și asta numești tu a iubi pe cineva?

Momo nu știa ce să răspundă. Niciodată nu privise lucrurile astfel. O clipă s-a gîndit chiar, nesigură, dacă nu cumva domnul cenușiu are dreptate.

— De aceea, continuă el, vrem să-i apărăm pe prietenii tăi de tine. Iar dacă îi iubești cu adevărat, ne vei ajuta. Noi dorim ca ei să ajungă să realizeze ceva. Noi sîntem adevărații lor prieteni. Nu putem sta și privi impasibili cum tu îi împiedici de la ceea ce este important. Vrem să avem grijă ca tu să-i lași în pace. De aceea îți dăruim toate acele lucruri frumoase.

— Cine „noi”? întrebă Momo cu buzele tremurînde.

— Noi, cei de la Casa de Economie a Timpului, răspunse domnul cenușiu. Sînt agentul BLW/553/c. Personal îți vreau numai binele, căci Casa de Economie a Timpului nu înțelege de glumă.

În clipa aceea Momo își aminti dintr-odată de cele spuse de Beppo și Gigi despre economisirea timpului și despre contagiune. Avu îngrozitoarea bănuială că domnul cenușiu nu era

străin de ele. Își dorea din toată inima ca cei doi prieteni să-i fie alături. Nu se simțise încă niciodată atât de singură. Hotărî totuși să nu se lase înfricoșată. Își adună toate puterile și curajul și se aruncă cu totul în bezna și golul îndărătul cărora domnul cenușiu se ascundea față de ea. El o observase pe Momo cu coada ochiului. Nu-i scăpase transformarea expresiei sale. Surîse ironic în timp ce-și aprindea un trabuc cu mucusul celui vechi.

— Nu încerca, spuse el. Nu te poți măsura cu noi.

Momo nu ceda.

— Pe tine nu te iubește nimeni? întrebă fetița în șoaptă.

Domnul cenușiu se încovoie dintr-odată și se prăbuși oarecum în sine. Apoi răspunse cu un glas cenușiu.

Trebuie să recunosc că n-am mai întâlnit niciodată pe cineva ca tine, absolut deloc. Totuși, cunosc mulți oameni. Dacă ar exista mulți de felul tău am putea să închidem curînd Casa de Economie a Timpului, iar noi înșine să ne topim în neant – căci din ce să mai existăm în acest caz?

Agentul se întrerupse. Se uita fix la Momo și părea că luptă împotriva a ceva ce nu putea înțelege și învinge. Fața îi deveni încă și mai cenușie.

Cînd începu să vorbească din nou era ca și cum ar fi fost împotriva voinței sale, ca și cum cuvintele izburneau de la sine din el, fără să le poată împiedica. Fața i se schimonosea tot mai mult din pricina groazei de ceea ce se întîmplă cu el. Iar Momo auzi în sfîrșit adevăratul său glas:

— Trebuie să rămînem necunoscuți, auzi ea ca de departe, nimeni nu trebuie să știe că existăm și ce facem... Avem grijă ca nici un om să nu ne păstreze în memorie... Numai cîtă vreme rămînem necunoscuți ne putem vedea de treburile noastre... o treabă chinuitoare, să le socoți oamenilor timpul de viață cu ora, cu minutul, cu secunda... căci tot timpul pe care ei și-l economisesc e pierdut pentru ei... ni-l însușim noi... îl înmagazinăm... avem nevoie de el... ne e foame de el... Ah, voi nu știți ce este timpul vostru... Noi știm însă și vi-l sugem pînă în măduva oaselor... Și ne trebuie mai mult... tot mai mult... căci și noi sîntem tot mai mulți... tot mai mulți... tot mai mulți...

Domnul cenușiu rostise ultimele cuvinte aproape horcăind – își astupă însă gura cu ambele mâini. Ochii i se holbau și o privea țintă pe Momo. După un timp păru că-și revine după un soi de buimăceală.

— Ce... ce-a fost asta? bolborosi el. M-ai tras de limbă! Sînt bolnav! Tu m-ai îmbolnăvit, tu!

Pe urmă continuă, aproape implorînd-o:

— Am vorbit numai prostii, fetiță dragă. Uită tot! Trebuie să uiți, la fel cum ne uită toți ceilalți! Trebuie! Trebuie!

O apucă pe Momo și o scutură. Ea mișcă buzele, dar nu era în stare să spună nimic.

Domnul cenușiu sări în picioare, privi în jur ca și cum ar fi fost hăituit, înșfăcă servieta plumburie și alergă spre automobilul său. Atunci se petrecu ceva extrem de ciudat. Ca într-o explozie inversă, toate păpușile și lucrurile împrăștiate zburară din toate părțile intrînd în portbagajul care se închise pocnind. Apoi mașina porni într-o asemenea goană, încît împrôșca pietrișul în jur. Momo mai șezu multă vreme pe același loc, încercînd să înțeleagă tot ce auzise. Încetul cu încetul, frigul cumplit îi ieși din oase și în aceeași măsură pricepea lucrurile tot mai limpede. Nu uită nimic. Căci auzise adevăratul glas al unui domn cenușiu.

În iarba uscată din fața ei se înălța o micuță coloană de fum. Era mucul strivit al trabucului cenușiu, care mai fumea încă, prefăcîndu-se încet în scrum.

